Οι Νεοέλληνες καυχόμασταν ως πριν από λίγες δεκαετίες για το επίτευγμά μας να σχηματίσουμε ένα από τα πλέον αμιγή εθνικώς κράτη στην ευρωπαϊκή ήπειρο με ελάχιστο μειονοτικό πληθυσμό. Πέραν του ότι η καύχηση αυτή στα πλαίσια των πολυπολιτισμικών κοινωνιών θεωρείται ξεπερασμένη, αποδεικνύεται και κενή περιεχομένου, καθώς σε βάθος ανάλυση αποδεικνύει ότι οι συνεκτικές του κοινωνικού σώματος δυνάμεις εμφανίζονται εξασθενημένες σε μεγάλο βαθμό και μόνο για ενότητα δεν μπορεί να γίνεται λόγος στον καιρό μας. Αλλά ενότητα ως προς τί; Είναι το εύλογο ερώτημα που ανακύπτει από την προηγούμενη θέση.

Η απάντηση στο ερώτημα είναι σαφέστατα φορτισμένη από θρησκευτική πίστη (και θεωρώ και τον υλισμό μορφή θρησκευτικής πίστης) και ιδεολογήματα. Αν κάνουμε ιστορική αναδρομή στην αυτοκρατορία της Ρωμανίας (Βυζάντιο), θα διαπιστώσουμε ότι τα συνεκτικά στοιχεία της ήταν η θρησκευτική πίστη (Ορθοδοξία) και η αποδοχή της κεντρικής εξουσίας (αυτοκράτωρ). Το εθνικό στοιχείο ήταν υπολανθάνον. Μόνο κατά τον 19ο αιώνα με το σχηματισμό των εθνικών κρατών στη Δυτική Ευρώπη το στοιχείο αυτό καταλαμβάνει κυρίαρχη θέση στο κράτος. Η αίρεση αντιμετωπίζεται από την κεντρική εξουσία ως εξ ίσου επικίνδυνη με την αμφισβήτησή της εκ μέρους των κατά τόπους οικονομικά ισχυρών. Ο διωγμός των αιρετικών οδήγησε σε επικρίσεις της Εκκλησίας, την οποία αρκετοί ιστορικοί ταυτίζουν με την “θεοκρατική” εξουσία, αγνοώντας την ύπαρξη μαρτύρων της πίστεως και κατά την περίοδο αυτή. Ο διωγμός των οικονομικά και κοινωνικά ισχυρών ερμηνεύεται ως διαπάλη οικονομικών συμφερόντων. Αξίζει να τονιστεί ότι η υλιστική ερμηνεία της ιστορίας θεμελιώνεται αποκλειστικά στην αναζήτηση οικονομικών κινήτρων πίσω από κάθε ανθρώπινη ενέργεια. Χωρίς να είναι εξ ολοκλήρου εσφαλμένη η μέθοδος αυτή, αδυνατεί, λόγω πίστεως των ερευνητών, να δει τη διαχρονική υπέρβαση των ανθρωπίνων μικροτήτων από κάποια αναστήματα, αγίους της Εκκλησίας αλλά και υλιστές. Αδυνατεί δηλαδή να διακρίνει τον ήρωα μέσα στο πλήθος των δειλών και προσκυνημένων, τον ελεήμονα που διαθέτει και το τελευταίο λεπτό μέσα στο πλήθος των απλήστων, εκείνους που θυσιάζονται από αγάπη για την πίστη τους και την πατρίδα τους από τους άλλους που ξεπουλούν τα πάντα για να σώσουν το τομάρι τους, όπως χαρακτηριστικά εκφράζεται ο λαός μας.

Η σύγχρονη “επιστημονική” έρευνα εστιάζει την προσοχή της στην κοινωνικοπολιτική αντιπαράθεση. Και ο σχετικά πρόσφατος εμφύλιος πόλεμος στη χώρα μας παρέχει άφθονη τροφή στους ερευνητές. Εκείνο που δεν θέλουν να προσέξουν είναι ότι ο λαός μας που παρασύρθηκε από τη δίνη των αντιπαραθέσεων σε παγκόσμια κλίμακα είχε δείξει την ομοψυχία του, θρησκευτική και εθνική μόλις λίγα έτη ενωρίτερα γράφοντας το τελευταίο ελληνικό έπος. Ελάχιστα γνώριζαν οι αντιμαχόμενοι από ιδεολογίες. Στην ελληνική ύπαιθρο, που πρωταγωνίστησε στα γεγονότα, οι άνθρωποι του μόχθου, με τις όποιες αδυναμίες αλλά και το πλήθος των πατροπαράδοτων αρετών του λαού μας, ονειρεύονταν

έναν δικαιότερο κόσμο και μια κοινωνία περισσότερο δική τους, καθώς το νεοελληνικό κράτος, που είχε σχηματιστεί κατά τα δυτικοευρωπαϊκά πρότυπα, ελάχιστα τους εξέφραζε. Και ας μη παραβλέπουμε χάριν ιδεολογικών σκοπιμοτήτων ότι οι αντιπαρατασσόμενες ιδεολογίες είχαν γεννηθεί από δυτική μήτρα.

Ο λαός μας άντεξε, μένοντας πιστός στην παράδοσή του, ώς το τέλος της δεκαετίας του 1950. Τότε ετέθη σε εφαρμογή το τελευταίο μέρος τόσο του θρησκευτικού όσο και του εθνικού αποχρωματισμού του. Τα μεταναστευτική εμβάσματα στην αρχή, το τουριστικό συνάλλαγμα στη συνέχεια και η εντυπωσιακή σε σύντομο χρονικό διάστημα ανόρθωση της οικονομίας (κι ας μη είχαμε δώσει την δέουσα τότε σημασία) οδήγησαν στη σταδιακή υιοθέτηση του δυτικού τρόπου ζωής, του καταναλωτικού με “αβανταδόρο” του εκμαυλισμού την Πολιτεία. Οι νικητές του εμφυλίου πολέμου, δεμένοι στο άρμα των ισχυρών προστατών τους είχαν κάθε λόγο να επισπεύδουν τις διαδικασίες κοινωνικού μετασχηματισμού. Η Διοικούσα Εκκλησία έχουσα ταχθεί με το μέρος των νικητών προς αντιμετώπιση από κοινού του αθέου κομμουνισμού, ωσάν ο καπιταλισμός να ήταν ιδεολογία από Θεού, ελάχιστα έπραξε για την εθνική συμφιλίωση. Η αστική διανόηση, με σαφώς εχθρικές κατά κανόνα ως προς την Εκκλησία θέσεις, διολίσθησε προς το μαρξιστικό στρατόπεδο, παρά την γνώση των συνεπειών. Και ενώ αυτή υποβοηθούσε τις προσπάθειες των φιλοδυτικών κυβερνήσεων της χώρας στον εκδυτικισμό της ελληνικής κοινωνίας, η Διοικούσα Εκκλησία έχανε τη δυνατότητα να αρθρώνει ευαγγελικό λόγο, ώσπου ήρθε η δικτατορία των ΗΠΑ και εμωράνθη πλήρως ταυτισθείσα με τους ανερμάτιστους του συνθήματος “Ελλάς Ελλήνων χριστιανών”!

Η μεταπολίτευση σημαδεύτηκε από μία άνευ προηγουμένου ενορχηστρωμένη επίθεση κατά της Εκκλησίας (προσοχή όχι κατά προσώπων που με τη στάση τους την κηλίδωσαν). Ο κοινωνικός μετασχηματισμός φαινόταν πιό εφικτός παρά ποτέ άλλοτε στο παρελθόν. Η Δύση φάνταζε ως η οραματίστρια και η δυναμένη να εξασφαλίσει την ειρηνική συνύπαρξη των λαών υπό καθεστώς πλήρους ελευθερίας και επαρκούς κοινωνικής δικαιοσύνης. Η κατάρρευση του κομμουνισμού χαιρετίστηκε ως ο θρίαμβος του ελευθέρου κόσμου! Και τότε σιγά σιγά ο καπιταλισμός άρχισε να δείχνει τα αιχμηρά δόντια του! Απάτες διαδέχονταν η μία την άλλη, αλλά ο λαός, έχοντας εξασφαλίσει σημαντική οικονομική επιφάνεια στην πλειονοψηφία του, δεν είχε τη διάθεση να αφουγκραστεί ή να υποψιαστεί μήπως η ευμάρεια εκείνη ήταν επίπλαστη.

Έχοντας αποκτήσει και ο λαός υλιστική συνείδηση ερμηνείας της ιστορίας και μη διαθέτοντας σε επάρκεια πνευματικούς καθοδηγητές, επιδόθηκε με πάθος στο στημένο καταναλωτικό παιχνίδι της σπατάλης και του τζόγου. Στο τέλος τα έχασε όλα. Όλα; Όχι βέβαια, απομένει η ελπίδα. Ποτέ δεν είναι αργά να ξαναγυρίσουμε στις πηγές μας και να ριζώσουμε ξανά στην παράδοση, που τόσο άφρονα απεμπολήσαμε. Βέβαια το σύστημα λυσσομανά πλέον κατά της παραδόσεως αυτής. Η εκπαίδευση είναι φανερά εχθρική προς την πίστη και την πατρίδα, βδελύσεται μάλιστα κάθε τι το εθνικό ως παρωχημένο και επιζήμιο στην προοπτική της ειρηνικής συνύπαρξης των μαζών υπό την συνθλιπτική πίεση της κρεατομηχανής της νέας τάξης πραγμάτων! Όλοι αυτοί που κατασπατάλησαν τον πλούτο του λαού μας μιας τριακονταετίας (1951-1980) σε μια δεύτερη τριακονταετία (1981-2010) εμφανίζονται τώρα ως οι μάγοι που θα τα ξαναφτιάξουν όλα ρόδινα! Όλοι αυτοί οι υποτελείς στη Δύση, οι οπαδοί του δυτικού υλιστικού πνεύματος και υπέρμαχοι του δυτικού πολιτισμού, αυτοί που έχουν εξασφαλισθεί στη Δύση, επιχειρούν να καταφέρουν

τελειωτικά κτυπήματα στον ψυχορραγούντα, όπως νομίζουν, λαό μας. Και ανθρωπίνως ψυχορραγούμε, αν λάβουμε υπ' όψιν και τη δημογραφική γήρανση, στην οποία μας οδήγησε η απεμπόληση της παράδοσής μας και η υιοθέτηση ξένων προτύπων διαβίωσης, αλλά και το πλήθος των μεταναστών, που η απληστία των δυτικών φίλων μας εξωθεί, σε μια κίνηση απελπισίας ή ελπίδας, στη χώρα μας.

Εκείνο που δεν λαμβάνουν υπ' όψη οι κατεργαζόμενοι το τέλος των εθνών και λαών, είναι οι κρυμμένες δυνάμεις, οι οποίες ενεργοποιούνται σε κρίσιμες καταστάσεις.

Συνέλληνες, ας πάψουμε να πιστεύουμε σε σωτήρες. "Μη πεποίθατε επ' άρχοντας επί υιούς ανθρώπων, οις ουκ εστι σωτηρία", γράφει ο ψαλμωδός. Ο Θεός μόνο σώζει, Αυτός, στον οποίο στήριζαν οι πρόγονοί μας τις ελπίδες τους, και τον οποίο εμείς καταφρονήσαμε περιφρονώντας τις σωτήριες εντολές Του. Ας λάβουμε απόφαση για ένα νέο ξεκίνημα.
"ΜΑΚΡΥΓΙΑΝΝΗΣ"

http://www.antibaro.gr/node/1666